

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně Církve československé husitské, se sídlem Wuchterlova 523/5, 160 00 Praha 6 – Dejvice, zastoupené Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem se sídlem Zelená 267, 530 03 Pardubice, proti žalovanému Ministerstvu kultury, se sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2011, č. j. MK 60464/2011 OIAK,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 1. 2. 2012 podala žalobkyně u zdejšího soudu žalobu označenou jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. V žalobě vylicila, že v srpnu 2011 u ní žalovaný provedl veřejnosprávní kontrolu, při níž bylo kontrolováno hospodaření s finančními prostředky poskytnutými žalobkyni v roce 2010 ze státního rozpočtu na platy duchovních včetně pojistného a na provozní náklady. Po skončení kontroly vyhotovil žalovaný Protokol o kontrolním zjištění ze dne 3. 11. 2011, v němž vyslovil podezření z neoprávněného použití prostředků ze státního rozpočtu. Žalobkyně proti protokolu podala námitky, o nichž žalovaný rozhodl dne 30. 11. 2011. Ačkoli žalobkyně se spíše domnívá, že tu jde o nezákonný zásah, z opatrnosti rovněž navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2011 a jemu předcházející protokol ze dne 3. 11. 2011, popřípadě vyslovil jejich nicotnost; tato část žaloby byla z původní věci vedené pod sp. zn. 5 A 19/2012 vyloučena k samostatnému řízení.

Soud se nejprve zabýval tím, zda napadený úkon vůbec podléhá soudnímu přezkumu; dospěl přitom k závěru, že jde o úkon, který není rozhodnutím [ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) – tj. úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osob], a podle § 70 písm. a) s. ř. s. je tedy vyloučen ze soudního přezkumu a žaloba proti němu je nepřipustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s.

V této věci byla provedena veřejnosprávní kontrola ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole; podle § 13 odst. 1 tohoto zákona se vzájemné vztahy mezi kontrolními orgány a kontrolovanými osobami při výkonu veřejnosprávní kontroly na místě řídí částí třetí zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, nestanoví-li tento zákon jinak. I při výkonu veřejnosprávní kontroly podle zákona o finanční kontrole tak kontrolující orgán po skončení kontroly vyhotoví protokol o kontrolních zjištěních (§ 15 zákona o státní kontrole), proti němuž může kontrolovaná osoba podat námitky (§ 17); o těch rozhoduje vedoucí kontrolního orgánu (§ 18).

Podle judikatury není rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona o státní kontrole úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 567/2005 Sb. NSS a

rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2007, č. j. 4 Ads 32/2007-36). Takové úkony zpravidla předcházejí správnímu řízení, v němž teprve bude vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí pak soud v mezích žalobních bodů přezkoumá i tyto předcházející úkony, a pokud u nich shledá nedostatky, které měly vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí, zruší toto rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 152/2006-144). Protokol podle § 15 zákona o státní kontrole obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení těch ustanovení právních předpisů, která byla porušena; jde tedy o zápis skutkových zjištění, nikoli o závazné určení práv a povinností kontrolovaného subjektu. Stejně tak rozhodnutí, jímž se zamítají námitky proti kontrolnímu protokolu, má pouze ten následek, že se nemění závěr kontrolního protokolu (v tomto případě navíc bylo námitkám částečně vyhověno). Do práv kontrolovaného subjektu zasáhne až případné rozhodnutí vydané v navazujícím správním řízení, kterým mu bude uložena konkrétní povinnost.

V této věci žalovaný v závěru protokolu o kontrole uvedl, že „[v] souladu s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, je kontrolovaná osoba povinna přijmout opatření k odstranění nedostatků zjištěných při veřejnosprávní kontrole bez zbytečného odkladu nejpozději ve lhůtě dvaceti dnů od data doručení rozhodnutí o námitkách nebo od data marného uplynutí lhůty k podání námitek“. Tato formulace je přímo převzata z § 18 odst. 1 zákona o finanční kontrole, který stanoví, že *Kontrolovaná osoba je povinna přijmout opatření k odstranění nedostatků zjištěných při veřejno-správní kontrole bez zbytečného odkladu nejpozději ve lhůtě stanovené kontrolním orgánem*. Povinnost přijmout (blíže neurčená) opatření k odstranění nedostatků tedy plyne přímo ze zákona; kontrolní orgán v protokolu pouze stanovil konkrétní nejzazší lhůtu, což nelze považovat za zásah do práv a povinností kontrolovaného subjektu, neboť ten by byl i bez toho povinen odstranit nedostatky *bez zbytečného odkladu*.

Zdejšímu soudu je známo, že Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006-90, že uloží-li inspektor Úřadu pro ochranu osobních údajů v rámci kontroly nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů [§ 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů] opatření k nápravě (§ 40 téhož zákona), jde o správní rozhodnutí podřízené soudnímu přezkumu. Právní úprava obsažená v § 40 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů je však odlišná od právní úpravy nyní vykládané: povinnost odstranit nedostatky tu neplyne přímo ze zákona, nýbrž ji ukládá kontrolní orgán, a především také uloží konkrétní opatření k odstranění nedostatků (*Zjistí-li kontrolující, že došlo k porušení povinností uložených tímto zákonem, uloží inspektor, jaká opatření je třeba učinit, aby byly zjištěné nedostatky odstraněny, a stanoví lhůtu pro jejich odstranění*).

Stejně tak se postavil NSS k otázce přezkoumatelnosti protokolu o kontrole i ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 As 90/2011-42. Zde se zabýval situací, v níž orgán dozoru příslušný podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, postupoval podle § 41 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a uložil kontrolovanému subjektu povinnost na vlastní náklady zcela odstranit překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci, se současným uvedením dotčených prostranství do původního stavu, to vše ve lhůtě maximálně 7 dnů. I tento případ je však odlišný od nyní projednávané věci. Podle § 41 odst. 2 věty druhé zákona o pozemních komunikacích platí, že *Zjistí-li pověřená osoba při výkonu státního dozoru porušení povinností stanovených tímto zákonem, podle potřeby a povahy zjištěných nedostatků písemně uloží způsob a lhůtu odstranění těchto nedostatků a jejich příčin*. Podobně jako v případě opatření k odstranění nedostatků podle zákona o ochraně osobních údajů tu povinnost k nápravě není dána zákonem, nýbrž až výrokem správního orgánu, v němž má být uložen i způsob odstranění nedostatků. V nyní projednávané věci však nebyla

uložena žalobkyni žádná konkrétní povinnost, takže soud by ani neměl co přezkoumávat; kontrolní orgán zde žalobkyni v podstatě jen upozornil na její zákonnou povinnost.

Soud tedy žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustný návrh.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Městský soud v Praze v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 31. října 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková